

lgl. Hømagasin og andre lignende Eiendomme, idet deraf maatte følge, at man ligeoverfor Marmorkirken forholdt sig paa samme Maade som ligeoverfor Meutegaarden og det lgl. Hømagasin, er det ogsaa en Paastand, der ikke har det Mindste paa sig. Endnu mærkeligere er det Argument, som den ærede Ordfører eller Respondens kom med, nemlig at man har opført Marmorkirken paa Finantsloven under § 10: „Indtægt ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gjæld“. Ja, det er ganske vist, at de Penge, der kom ind ved Salget af Marmorkirken, høre til Indtægter ved Forbrug af Formue; det er den ubestrideligste Sandhed af Verden, men hvad det er for et Bævi, der skal ligge deri, er mig rigtignok ganske ubegribeligt. At man har maattet gribe til Argumenter som disse, at Marmorkirken hører under Finantsministeren og ikke under Indenrigsministeren, at der staar: „og andre Eiendomme“ og at der ved disse „andre Eiendomme“ dog ikke vil kunne gjøre sig Andet gjældende end rent finansielle Betragtninger, viser kun den Yderlighed, hvortil man er bragt, thi saadanne Argumenter fortjene virkelig ikke Navn af Argumenter. Endelig syntes det ærede Medlem at ville gjøre noget stort ud af, at der ved et Ændringsforslag fremsat her i Thinget kom til at staa: „og derpaa værende Ruin“. Regjeringen havde ingenlunde, som han sagde, foreslaaet, at de udenfor Ruinen liggende Grunde skulde sælges. Den havde ganske simpelt optaget Frederiks Kirkeplads paa Finantsloven for 1868 - 69, og det blev derpaa af Udvalget uden den allermindste Motivering sagt, at man gik ind paa at tage denne Eiendom med, men at man fandt det rigtigst — eller hvad andet kort Ord, der blev brugt — at der tilføiedes: „og den derpaa værende Ruin“, hvilket blev vedtaget, uden at der fremkom nogenomhelst Motivering deraf. Nu at tro, at Regjeringen, fordi den fandt sig i, at disse Ord kom ind, derved skulde have forpligtet sig til at sælge Ruinen til Nedbrydning eller i det Hele til kun at sælge den paa saadan Maade, at der kun toges økonomiske Hensyn, er dog aldeles urigtigt. Det er en ganske og aldeles uberislig Paastand, man derved fremsætter. Selv om man derfor tager sit Udgangspunkt i Finantsloven, hvad jeg mener man er aldeles uberettiget til, idet Udgangspunktet maa ligge udenfor Finantsloven, er man ikke derved kommen et Skridt videre; thi heller ikke Finantsloven indeholder den mindste Forpligtelse til at sælge Ruinen til Nedbrydning. Det kan høist siges, at Regjeringen vilde have været dækket for Ansvar, om den med denne Position i Finantsloven havde solgt Ruinen til Nedbrydning; men det er ogsaa det Høieste, thi at der skulde være nogen Forpligtelse tilstede for Regjeringen er urigtigt. Der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at Regjeringen kunde være gaaet den Vej at sælge de udenfor liggende Grunde og at bevare

Ruinen urørt; det kunde Ingen have forhindret den i at gjøre. Det er en høist mærkelig Paastand, at Regjeringens Stilling skulde blive svagere, fordi den sælger Grundene og ikke bevare Ruinen, man opnaar, hvad der har været tilstræbt, nemlig at faae Noget ud af Ruinen, der er i Overensstemmelse med den oprindelige Bestemmelse. Nu har vel det ærede Medlem, der nys havde Ordet, sagt, at man ingenlunde havde været enig om, at det var hensigtsmæssigt at fuldføre Ruinen som Kirke. Jeg maa dertil bemærke, at det er fuldkommen rigtigt, at der fra Kayfers Side er fremsat Ændringer imod at fuldføre den som Kirke, hvilke støttede sig paa, at han mente, at den muligen vilde blive for stor for en protestantisk Kirke, at dens hele Form ikke egnede sig dertil, ligesom han ogsaa mente, at man maatte trække Bygningerne udenfor temmelig langt tilbage, naar de ikke skulde stemmes af den store Kirke. Det er meget rigtigt, at han har sagt dette, og jeg skal ikke fratjende Kayfers Ord derved Vægt; men jeg kan dog umuligt tillægge dette nogen Betydning lige over for alle de Vidnesbyrd, vi have fra andre Arkitekter. Det ærede Medlem paaberaabte sig Detsch, men ved at læse lidt videre i Rigsdagstidenden og ved navnlig at læse Ministeriets Svar vilde han have set, at denne Paaberaabelse beror paa en Feiltagelse eller paa, at Detsch i sin Tid maa have stiftet Mening, idet han nu var enig med Statsraad Hanssen i, at man meget vel kunde fuldføre Kirken overensstemmende med den Plan, der den Gang forelaa fra Hanssen, uden at man behøvede at rykke Bygningerne længere tilbage end forudsat. Det vilde det ærede Medlem have set, hvis han havde læst videre i Rigsdagstidenden. Som sagt, jeg kan ikke tillægge Kayfers Ord nogen afgjørende Vægt lige over for, hvad andre Arkitekter have ment, nemlig at man godt kunde fuldføre Ruinen som Kirke, og at der ingenlunde, navnlig jaaledes som man nu er stillet med Hensyn til Akustiken, var nogen afgjørende Hindring derfor. Det er ligeledes saa, at det ærede Flertal — ja, jeg veed ikke, om det er et Flertal, thi der er jo to Medlemmer, som ikke i Et og Alt have kunnet tiltræde den Udvikling, der staar i Betænkningen, og hvad i det Mindste et af disse Medlemmer angaar, nemlig det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel), holder jeg mig fuldstændig overbevist om, at han er aldeles uenig i denne Udvikling efter de Udtalelser, han tidligere har ladet falde om denne Sag, og navnlig efter den bestemte Erklæring, han i sin Tid afgav om, at han aldeles ikke fandt, der var Anledning til at gjøre Ansvar gjældende mod Nogen i denne Sag, hvorfor han aldeles ikke vilde have Noget at gjøre med at føre den for Rigsretten — det er, som sagt, saa, at det ærede Flertal, eller hvad man nu vil kalde det, har maattet ty til en ganske eieendommelig, jeg kan sige i Formen stotjuridisk Ar-